

се губѣха платната
всѣка вечерь
и мачтитѣ изчезваха далеко,
но ние бѣхме ослѣпѣли вече.
За менѣ това е минало—неважно,
но ний дѣлѣхме сламения одѣръ
и тебе чувствамѣ нужда да разкажа
какъвѣрвамѣ азъ и колко днесъ съмѣ бодѣръ.
Това е новото, което ме възспира
да не пробия

своя
слѣпоочникѣ.
То злобата въ сърцето
трансформира
въ една борба,
която
днесъ
клокочи.

И то ще ни повѣрне Филипинитѣ
и едритѣ звезди
надѣ Фамагуста,
и радостѣта
помрѣкнала въ сърцето
и мѣртвата ни обичѣ къмѣ машинитѣ,
и синята безбрѣжностѣ на морето,
където вѣтѣра на тропика се чувства.

Сега е ноцѣ.
Машината ритмично
припѣва
и навѣва топла вѣра.
Да знаешѣ ти живота какѣ обичамѣ!
И колко мразя
празнитѣ
химери . . .